

Βασικό συναίσθημα που κυριαρχεί καθ' όλη τη διάρκεια της ανάγνωσης του βιβλίου «Ο γέρος και η θάλασσα» του Έρνεστ Χέμινγουεϊ είναι η μελαγχολία, καθώς ο συγγραφέας καταφέρνει και περνά μέσα από τον βασικό ήρωα της ιστορίας, Σαντιάγκο, την αίσθηση της προχωρημένης ηλικίας κατά την οποία όλες οι δυνάμεις του ανθρώπου χάνονται. Άλλο ένα χαρακτηριστικό του ήρωα που συμβαδίζει με την ηλικία του είναι και η μοναξιά που βιώνει, κάτι που προσδίδει μεγαλύτερη μελαγχολία στο βιβλίο. Παράλληλα, όμως, η παρουσία του παιδιού που αγαπά τον Σαντιάγκο και τον προσέχει δίνει στο κείμενο μια πιο ευχάριστη νότα, διότι η αγάπη και η φροντίδα που προσφέρει στον γέρο είναι ανιδιοτελής και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα, κατά την διάρκεια της παρουσίας του, να επικρατεί ένα αισιόδοξο συναίσθημα. Όταν πια ξεκινά το ταξίδι του ήρωα με σκοπό να πιάσει το μεγαλύτερο ψάρι που έχει πιάσει ποτέ ο ίδιος, η αναλυτική περιγραφή των γεγονότων και η ζωντάνια των λέξεων στην περιγραφή του τοπίου έκανε την ανάγνωση του βιβλίου πιο παραστατική και βοήθησε στην κορύφωση της αγωνίας. Επίσης, από την στιγμή που ο Σαντιάγκο ξεκινά την μεγάλη «μάχη» με το ψάρι έως και την στιγμή που συνειδητοποιεί πως είναι μάταιη η προσπάθειά του να το σώσει από τους καρχαρίες, αναπτύσσεται μια ιδιαίτερη σχέση ανάμεσα στον ήρωα και τον ξιφία τονίζοντας την πιο ανθρώπινη πλευρά του Σαντιάγκο με αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας πιο τρυφερής ατμόσφαιρας. Τέλος, το γεγονός ότι ο Σαντιάγκο επιστρέφει από το μεγάλο του ταξίδι δίχως το τεράστιο ψάρι, που είχε καταφέρει μετά από υπερπροσπάθεια να πιάσει, παρά μόνο με το άσπρο κόκαλο του ψαριού να πλέει δίπλα του, γεννά το συναίσθημα της απογοήτευσης. Συνεπώς, τελειώνοντας το βιβλίο ο αναγνώστης είναι σε θέση μετά από όλες αυτές τις συναισθηματικές μεταβολές που βίωσε να καταλάβει, κατά την γνώμη μου, την δύναμη της φύσης και την αδυναμία των ανθρώπων μπροστά της.

Σεμίραμις Αμπατζόγλου